

воно є юридично обов'язковим і складає частину механізму правового регулювання. Якщо припустити, що суд своїм рішенням створює нові, конкретні правила поведінки, то виходить, що рішення суду за своєю силою та змістом, подібне до норм права, оскільки рішенням, як і нормою права, встановлюються правила поведінки. Проте, судові рішення діє тільки на підставі юридичних норм. Державно-владне розпорядження, що міститься в рішенні, має індивідуальний характер. Воно не створює особливих правил, придатних для інших випадків. Реалізація правових норм судом являє собою застосування однакового масштабу до різних людей.

Отже, сутність юридичної природи судових рішень полягає в тому, що вони є найважливішими актами правосуддя, які вирішують адміністративну справу по суті, а також не можуть встановлювати нові правила поведінки, які замінюють чи доповнюють норми права.

Література

1. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV [Електронний ресурс] офіційна інтернет-сторінка Верховної Ради України (ВР, ВРУ). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>

2. Битяк Ю.П. Адміністративне право України: підруч / Битяк Ю.П. Богуцький В.В. Гарашук В.М. – Х.: Право, 2010. – 624 с.

3. Авдюков М.Г. Судебное решение. – М.: Госюриздат, 1959. – 192 с.

УДК 35.075(043.2)

Гораш І.С.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С.Т., к.ю.н., професор

ЩОДО КРИТЕРІЇВ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Для дослідження критеріїв визначення поняття державної служби слід проаналізувати деякий понятійно-категоріальний апарат даної сфери. Зокрема більш детального розгляду та уточнення потребують такі поняття як: державна служба та державний службовець.

Згідно статті 1 п.1 Закону України "Про державну службу" від 17. 11. 2011 року, державна служба – це професійна діяльність державних службовців з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг [1, с.3]. Державний службовець – це громадянин України, який займає посаду державної служби в державному органі, органі влади Автономної Республіки Крим або їх апараті, одержує заробітну плату за рахунок коштів державно бюджету, крім випадків, визначених законом, та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з реалізацією завдань та виконанням функцій державного органу або органу влади Автономної Республіки Крим щодо:

- 1) підготовки пропозицій стосовно формування державної політики у відповідній сфері;
- 2) розроблення, експертизи та/або редагування проектів нормативно-правових актів;
- 3) надання адміністративних послуг;
- 4) здійснення державного нагляду (контролю);
- 5) управління державним майном або майном, що належить Автономній Республіці Крим, державними корпоративними правами;
- 6) управління персоналом державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим або їх апарату;
- 7) реалізації інших повноважень відповідного органу [1, с.7].

Аналіз наукової літератури дає змогу розглянути поняття "державна служба" з різних аспектів:

По-перше, з соціально-професійного аспекту – державна служба виступає як здійснення за дорученням держави суспільно корисної діяльності особами, які займають посади в органах державної влади та місцевого самоврядування на постійній основі. Об'єктивна природа державної служби як соціального інституту зумовлена зміною призначення нової держави громадського типу, в якій державна служба – це вже не апарат класового насильства, а суттєвий чинник консолідації суспільства.

По-друге, політичний аспект, відповідно до якого державна служба це діяльність з реалізації державної політики, пов'язана з досягненням вироблених усіма політичними силами державно-політичних цілей і завдань у суспільстві й державі.

По-третє, правовий – нормативно-правове врегулювання державно-службових відносин, у процесі реалізації яких досягається та/або забез-

печується практичне виконання завдань і функцій держави, віднесених до компетенції певного органу державної влади чи місцевого самоврядування, а також тих, що регламентують права, службові обов'язки, повноваження, обмеження, заборони, стимулювання, відповідальність службовців, проходження державної служби, порядок виникнення та розірвання державно-службових відносин тощо.

По-четверте, соціологічний – практичне забезпечення чи реалізація завдань і функцій структурних складових державного апарату, компетенції органів державної влади чи місцевого самоврядування та ефективності реалізації завдань і функцій державної служби [2, с. 223].

По-п'яте, організаційний аспект – формування організаційних засад діяльності працівників державного апарату, що співвідносяться зі структурно-функціональною схемою державного механізму та включають побудову й правовий опис ієрархії посад, оцінку, стимулювання та відповідальність відповідних працівників.

По-шосте, з точки зору функціонального аспекту – конкретний вид діяльності держави, делегований персоналу органів державної влади та місцевого самоврядування, що реалізує державну владу в різних сферах суспільного життя у відповідних правових формах і за допомогою певних методів управління.

По-сьоме, практично-функціонального значення – діяльність персоналу органів законодавчої, виконавчої та судової влади, що ґрунтується на законах та підзаконних актах і полягає в реалізації державної влади в різних сферах суспільного життя з метою вирішення завдань і виконання функцій держави.

По-восьме, процесуальний аспект – забезпечення умов та реалізація механізмів, технологій і процедур функціонування механізму держави; професійна діяльність працівників органів щодо виконання покладених на них посадових функцій; процес функціонування державних органів влади в межах їх компетенції; виконання цілей, функцій та законів держави, тобто це об'єктивне суспільне явище. При цьому державний апарат являє собою єдине ціле, як інститут громадського суспільства.

По-дев'яте, моральний – формування етичних засад державної служби.

По-десяте, структурний аспект – система органів держави, кожен із яких відповідно до предмета його компетенції може бути названий службою [3, с. 554].

Останній, інституціональний аспект визначає державну службу на-

ступним чином – це правова, етична, нормативна система, що забезпечує реалізацію цілей, функцій та законів держави.

Отже, поняття державна служба розглядається в різних аспектах і має різноманітне змістовне наповнення.

Література

1. Про державну службу : Закон України від 16.12.1993 року № 3723-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3723-12>

2. Правознавство: Навч. посіб. для абітурієнтів і студ. / Веприняк Д., Госедло В. – К.: Діал, 2007. – 424 с.

3. Правознавство: Підручник / В. Ф. Опришко, Ф. П. Шульженко, С. І. Шимон та ін.; За заг. ред. В. Ф. Опришка, Ф. П. Шульженка. – К. КНЕУ, 2003. – 767 с.

УДК 005.915:336.71 (043.2)

Захарченко О.О.,

студентка,

Інститут економіки та менеджменту,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Пивовар Ю.І., к.ю.н., доцент

ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ КОМЕРЦІЙНОГО БАНКУ

Однією з основних проблем сучасного періоду розвитку економіки України є удосконалення діяльності комерційних банків, а особливо формування й використання фінансових ресурсів.

Банківські ресурси – фундамент, на якому базується вся подальша діяльність комерційного банку, оскільки процеси утворення ресурсів і надання позик перебувають у тісному взаємозв'язку. За кожним комерційним банком стоїть велика кількість клієнтів, для яких неспроможність банку надавати їм певні види послуг означає нестабільність їхньої діяльності.

При формуванні банками своїх ресурсів виникають економічні відносини. Суб'єктами цих відносин є комерційні банки, Національний банк України, фізичні особи та юридичні особи, серед яких є підприємства, організації, фірми. Об'єктами відносин є самі ресурси банків: власні, залучені, та запозичені кошти.